

Le Grand 30

1.

Volt egy ház, amelyben
most néhány hónappal
előbb lehetne. Kezemben
félíg megpakolt dobozokban
emlékdarabok,
s már azt is tudom,
hogy indulnék, de
közém ékelődnek
akaratlan mozdulatok.
A közelgő évek,
mint egy lejtő,
ami bármilyen szemszögből
is nézve, behatárolhatatlan,
nem látni a végét.
Körülötte letaposott pipacsok,
félíg nyiladozó napraforgók,
átmenet nélküli
traktorok zakatoló moraja.
Visszafele néznél.
Lépteid helyén
megfáradt falevelek
sprintelnek.
Már az elején
is tudtam,
hogy nincs elég hely
a farmerzsebbe gyömöszölt időnek.
Ami eljöhethetne,
azt már rég kiszorítja
egy be nem fejezett
gondolat.

2.
Örök életemben
két esemény befolyásolt.
Az öregedés, valamint
a lokalizálhatóság.
Néha saját magunkhoz
is GPS kell.
Kifeszíteném őket,
de a ráció mögött
csak pár elmosódó körvonal,
kontúrvonalak.
Mélyebbre kellene
ásni magunkban.
Még a vakond túrásától
is mélyebbre.
Ez is csak egy elcsépett
Közlésvágy a nyelvcsapon.
Vulvák és falloszok.
Nem (lehet) ilyen
konkrét minden.
Azt mondják, ahol
egy ajtó bezárul,
egy másik...
Közhely.
A kulcslyukon belátni
egészen gyerekkorodig.
Szavak mögött
távoli kondulás.
Izmok gyanútlan rángása,
fáziskiesés,
jelzők indokolatlan halmozása.
Eljátsszuk mindennap,
ki tudja jobban
kicselezni
az életet.

3.

A víz

a megtisztulás szimbolikája,
de erőtlen, hogy kimossa
a megtapadt rétegeket.

Határaitam,

Mint egy paralelepipedon sarkait
átlépelem.

Nem érdekel,

mi szabályos

vagy merőleges.

A harmincas éveimbe

lépve a lét mögötti

egzisztencia is

beárad a pórusokon.

Először csak komótosan hullámzik,

majd dagályként vájatosokat

hoz létre az elme

be nem töltött

hasadékaiban is.

Egy mozdulatok

nélküli pantomim.

Impresszív.

Néha a sebek

begyógyulnak a szövegben.

A beengedés mindig

résnyire nyitott.

Régebben a szavaknak

nem volt határuk,

most a torkomon akadnak.

Föltorlódhatnak, majd

bizonyos időközökben,

kilökődnek a megszólalás

keresztmetszetében.